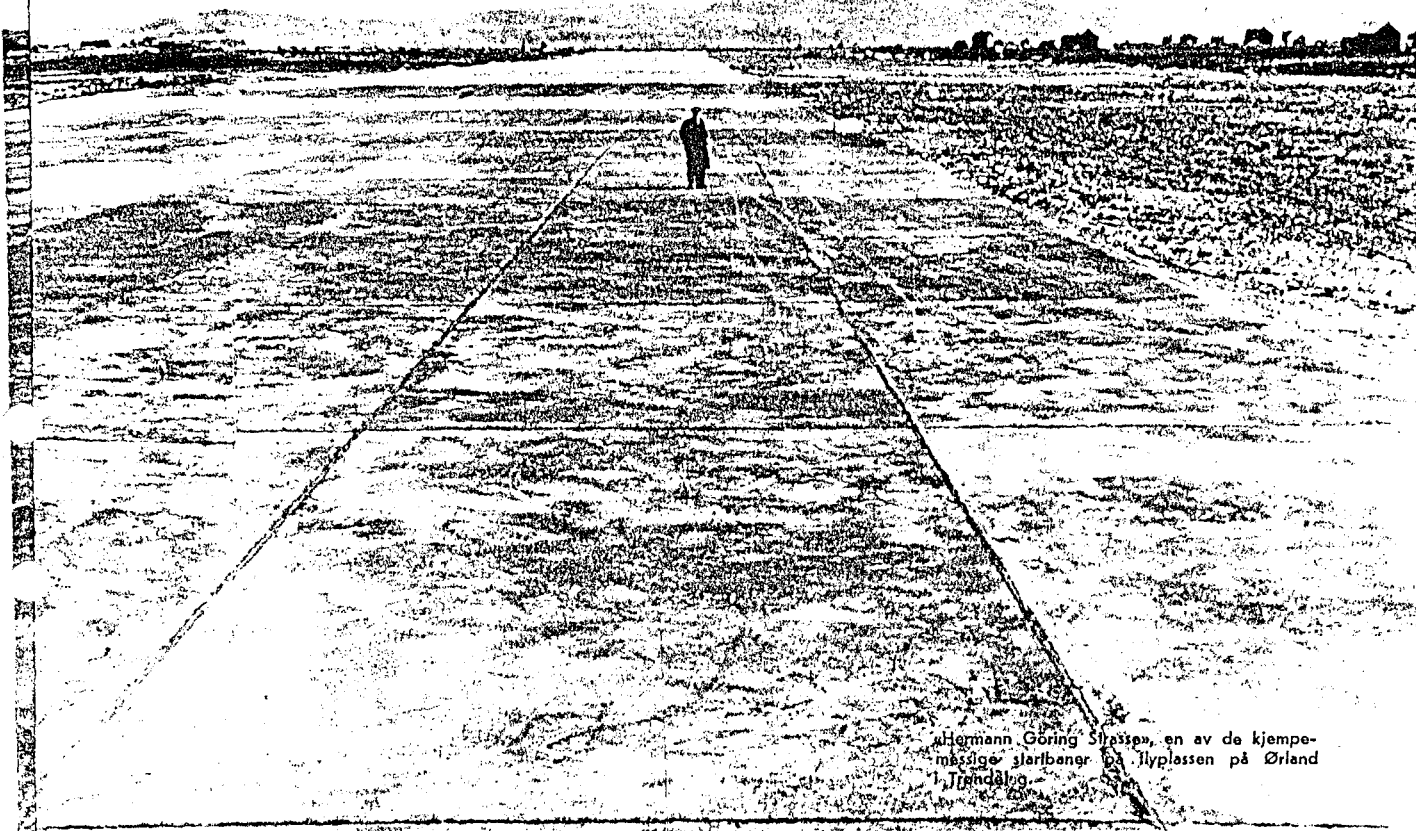

103341

Hermann Göring Strasse, en av de kjempe-
messige startbaner på flyplassen på Ørland
i Trøndelag.

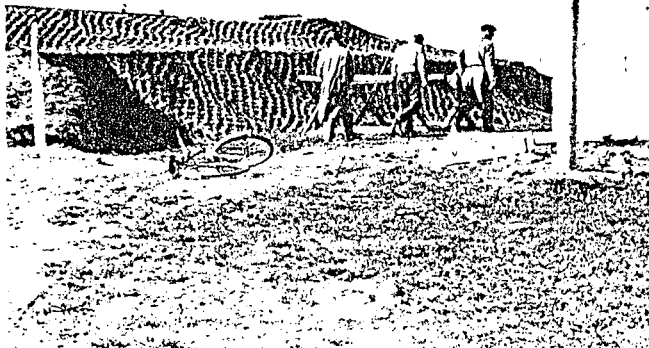
HER ØDELA «HERREFOLKET» 10000 MÅL GODT ÅKERLAND

**Og bygde flyplasser, bunkers,
kanonstillinger og brakker for
hundrevis av millioner kroner!**

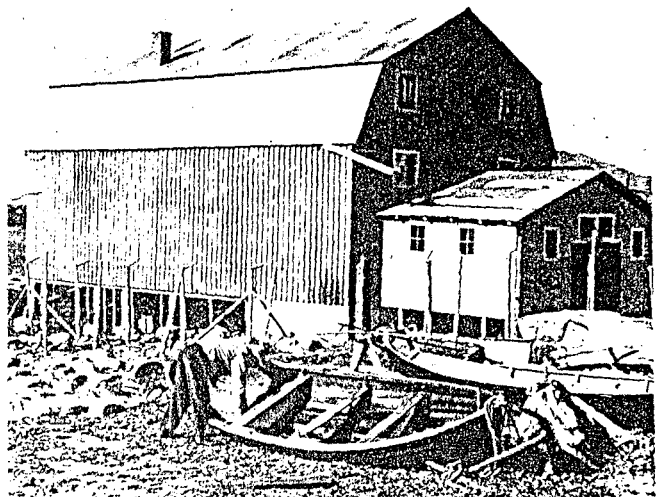
Når en hører om det som under krigen har hendt på Ørland, den flate, fruktbare jordbruksbygda ved innløpet til Trondheimsfjorden, skulle en tro at det var bare fabler og eventyr hvis det ikke hadde foreligget ugjendrivelige beviser på at dette vir-

kelig har hendt. Her lyktes det for «herrefolket» med ekte tysk grundighet på tre år å ødelegge 9—10 000 mål godt åkerland som neppe noensinne blir dyrkbart igjen. Bare 109 og bygdas 350 større gårdsbruk har gått helt fri for ødeleggelsene. Selve den veldige startbanen på flyplassen, «Hermann Göring Strasse», dekker over 100 mål jord, og flyplassen ellers flere hundre mål. Rullebaner går ut i alle retninger til de mange svære hangarer. Over hele bygda er det bygd tallrike brakker, bunkers, kanonstillinger, løpegraver osv. Hvor meget herligheten har kostet det norske folket, har en ennå ingen oversikt over, men det er ikke tvil om at det her er «nedlagt» hundrer av millioner kro-

Mens brakkebaronene hadde sin høykonjunktur, beskjeftiget omkring 80 entreprenørfirmaer ca. 4000 mann på Ørland. De fleste av «entreprenørene» kom dit med to tomme hender, men i løpet av kort tid var de blitt store bedriftsherrer med pels og privatsjåfør. Og pengene rullet og rullet, svart-handelen florerer som neppe noen andre steder, og profesjonelle pokerspillere tjente formuer på få uker. Herligheten trakk naturligvis dit mange løssaktige «skjønnheter»; tyskertøser hadde her funnet seg et virkelig Eldorado. Folketallet i bygda ble mer enn fordoblet, og at det ikke bare var Vårherres beste barn som fant veien dit, bevises kanskje best av at lensmannen i den ellers så

En av de tallrike bunkers. Denne har kostet en million gode norske kroner, og den kan ikke engang brukes til poletkjeller, sier bønderne. 70 lønn jern gikk med til oppførelsen som henimot 100 mann arbeidet med i et helt år.

«Dødsleiren» ved Ulhaug, et naust som en vinler husel ca. 300 krigslanger. Det er uten vinduer, men lys slipper likevel inn gjennom store sprekker i veggene. Til gjengjeld går vinden, som står roff inn fra havet, tvers gjennom hele naustet. Hvordan det har vært for disse slakkarene i 15—20 kuldegrader, er det vanskelig å forestille seg. 170 av fangene døde i løpet av vinteren og forskjellige sykdommer, kulde, sult og mishandling.

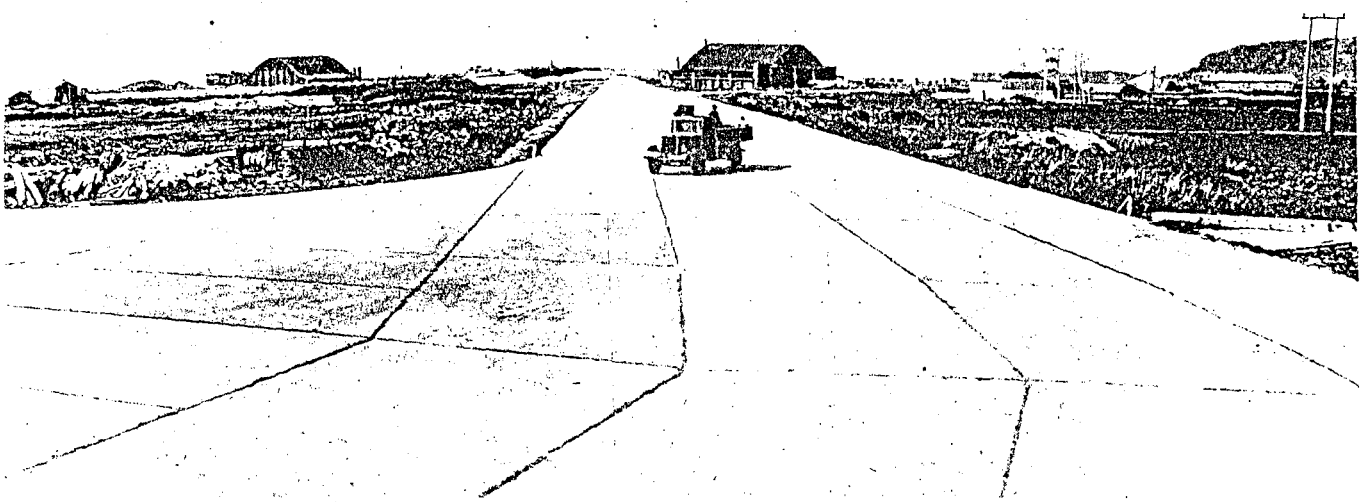
lovlydige bygda måtte behandle 1100 kriminalsaker på et eneste år!

Men hvor lenge var Adam i paradiset? Gullalderen tok slutt en vakker dag. Arbeiderne som hadde tjent opptil 1000 kroner uka — med «overtid» og strødd om seg med 100-lapper, ble som regel ennå fattigere enn da de kom; mange av dem måtte låne seg reise-penger for å komme hjem igjen! Ikke bedre gikk det med de fleste av «entreprenørene». En av disse kunne eksempelvis etter konkurransen ta alt sitt habengut med seg på en trille-

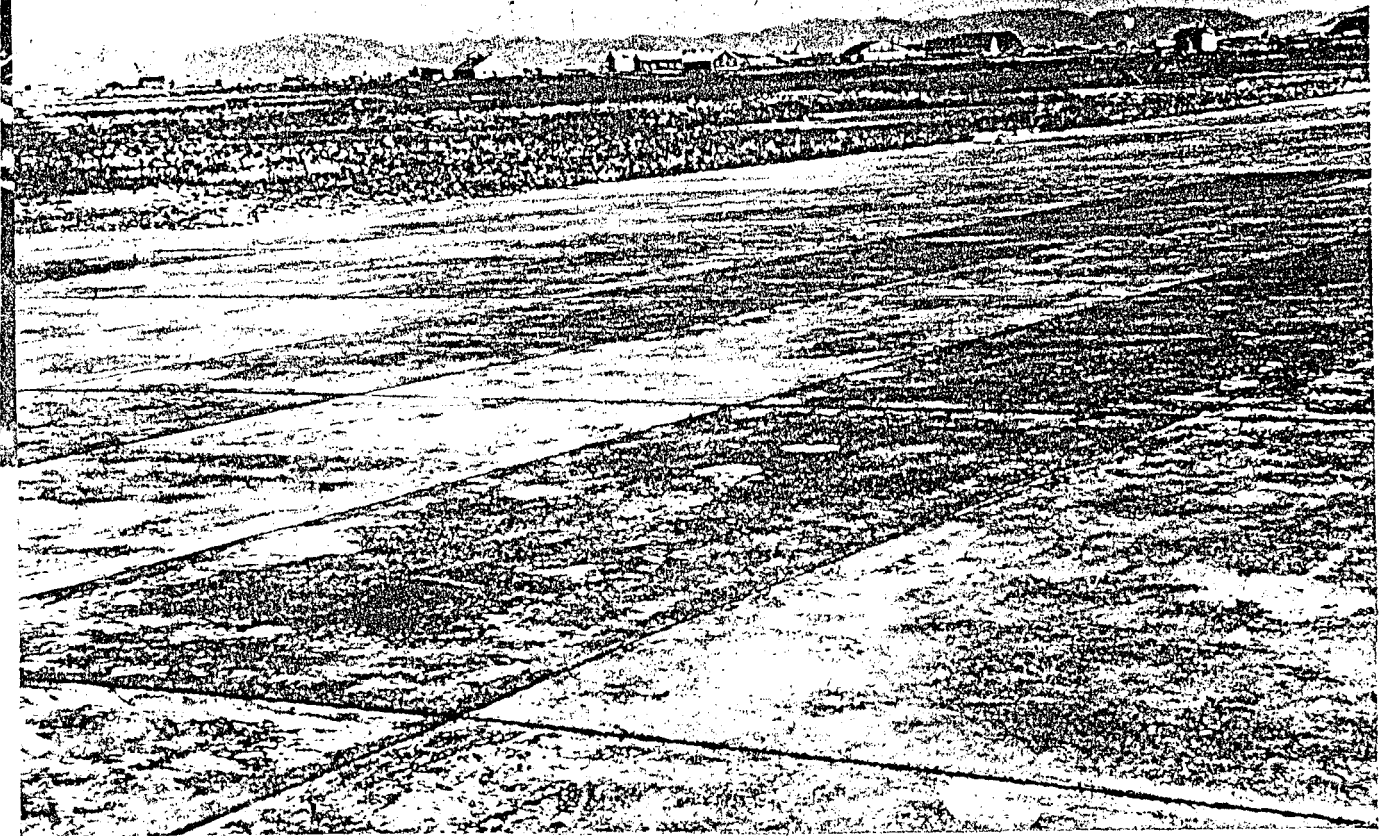
bør til kaien da han dro, mens 1000 tomme brennevinsflasker sto igjen etter ham. En av karene hadde klart å drikke opp svartebjørnbrennevin for 8000 kroner på en uke.

På Ørland var det også i arbeid tallrike russiske krigsfanger som ble utsatt for den mest hardhendte og brutale behandling av slavedriverne. Fangene som var kledd i filler og som ble systematisk utsultet, ble drevet ut på hardt arbeid i allslags vær. Til

stadighet kom fangevokterne inn igjen med brukne geværer som de hadde slått av på de stakkarer som ikke klarte å arbeide nok. En ble skutt i foten fordi han forsøkte å få tak i en frossen nepe til å stille sulten, en annen fikk hånden knust under en jernhæl da ha prøvde å plukke opp en sigarettstump. Det ble truet med dødsstraff hvis noen forsøkte å hjelpe fangene med mat. En vinter døde 170 fanger i «Dødsleiren»; de ble gravd ned utenfor kirkegårds-muren. «De er ikke mennesker,» sa tyskerne.

En rullebane for fly; i bakgrunnen sees hangarer. Ikke langt herfra ligger del historiske kjerne Austrått, fru Ingers gamle borg.

Kvinnelige russiske fanger på vei for å hente mat eller befrisen. I alt var der over 300 russiske kvinner og over 200 barn på Ørland da freden kom.